

Nu börja vi med

Gotlänningens roliga Gotlandshistorier.

En första presentation av tävlings-
bidrag i vår anekdotpristävling.

Gotlandshistorier komma nu i en
jämna ström till Gotlänningens anek-
dotpristävling. De komma från alla
delar av Gotland, och de äro givetvis av
växlande värde. Somliga förefalla väl
menlösa men komma troligen bättre till
sin rätt, när de berättas muntligt av en
som har gåvan, andra äro väl drastiska
och passa knappast i tryck, en och
annan har man inte bara hört utan
också läst förr, t. ex. i Strix (!), men
flertalet tycks hittills vara ganska bra
historier, originella, karakteristiska och
roliga. En och annan verkligt bra hi-
storia finns redan i de första två tre
duzin vi fått, och då tävlingsperioden
väcker ända till den sista april, finns
det gott hopp om fortsättningen. Väl-
komna med nya bidrag, alla gutar från
Färö fyr till Hoburgen!

Vi börja i dag införandet av tävlingsbi-
dragen. De som fundera på att delta i den
röstningstävlingen om den bästa historien som
vi planera, uppmanas att klippa ur histo-
rierna efter hand som de publiceras, tills da-
gen är inne för röstningen.

Och så ta vi då ett första grepp i fjär-
dingen med gotländska historier och fiaka
upp dessa tre, som signaturen P—n sänt in.

Nr 1.

Leil Jaken.

Leil Jaken bei Tengjelgarde var int mair
än feir ar, når han speld brúas u drack
hálvar ei sállskap má di stáure karar.

Ain kvöld hadd Jakens far fat pahls-
ning av astúens karar, som viaste, att han
hadd vart ei bóin u fat haim leit starkvarar.
Karar di átt ná kring kólkarborde u hadd
slat ei vassí ain halvá, Leil Jaken sitar
ner ei durrángi u laikar má nákkle fait-
vidspinnar, når faren vándar sí ífran borde
u sigar: »Hoir díu Jaken, díu kann gánn
kumm u drick ain halv ei sállskap má us.»
Dá raisar Jaken pa sí, puttar hándar ei byx-
lummar u svarar: »Naj, — ja vait int um
dá smakar mi ei kválds. Men faren han
jár ainveís u till seís kleivar Jaken fram
till borde, sum han knappt jár haug náuk
att keik yvar, u sigar:

»Ja, dá ska ja ság er stáur karar, att háll
bra má bránnveín ei, fór um int bránnveíne
radar, dá jár dá skelt fór halve.»

Nr 2.

En Stockholmsresa.

Kauparve Nicku var en rejál karl till att
skóta sin gård. Vida berömd i socknen var
han för sina fina kor och hästar och i syn-
nerhet för en stor hingst, som stod i hans
stall. Förutom en skuldfrí gård hade han
pengar på banken och var, vad man brukar
sága, »en tát bondes. Sá särdeles berest
var han just inte. En och annan gång hade
han väl varit in till Visby, når han skulle
hämta hem ransonen, men för övrigt sträckte
sig hans färder knappast utanför socken-
gränsen. Men som det nu blivit modernt,
att folk tar s. k. semester, tänkte Nicku,
att det kunde väl inte vara mer än rimligt,
att även han kunde göra det och resa upp
till huvudstaden, som han läst så mycket
om, och roa sig några dagar. Alldeles en-
sam ville han emellertid inte resa utan
framlade ett förslag för sin gode vän skrud-
dare Salvrén, att denne skulle resa med.
Salvrén, som var mycket intresserad av
allt vad som skedde ute i stora världen,
var inte sen att släppa nål och tråd för att
göra sin vän Nicku sállskap.

Färden över havet skedde utan några
större intermezzer, och snart voro de båda
resenärerna i Stockholm. Nu började
sterstadallvet med dessa allehanda nöjen av
olika slag. En afton stälde de sina steg
till Gröna Lund, där en hisklig massa män-

Terrängstart på söndag.

Ideltidstävling — något nytt för
Gotland.

IF Gute anordnar på söndag en tränings-
tävling i terränglöpning, i vilken vem som
vill eller medlem i annan förening, äger
rätt att deltaga. Tre olika sträckor ha
mätts upp i den omväxlande terrängen norr
om Snäckgårdsbadens restaurang. Den
längsta mäter cirka 4,000 meter och är av-
sedd för vältränade seniorer. Mellansträckan
är 2,500 meter lång, och på den komma
mindre tränade seniorer och juniorer att
släppas iväg. Där ha arrangörerna för av-
sikt att praktisera en för oss gotlänningar
ny form av tävling i löpning, nämligen på
idealtid. Ingen behöver pressa sig i ett så-
dant lopp, och det hela blir då mera trä-
ning än tävling, vilket är av stor vikt. Den
kortaste banan på 1,500 meter är reserverad
för de allra yngsta, mellan 12 och 16 år,
vilka som vanligt delas upp i två klasser.

Anmälan kan ske per telefon 1064 idag,
fredag eller lördag kl. 17,30—19. Samling-
en till årets första terräng sker vid Snäck-
gårdsbadens restaurang på söndag förmiddag
kl. 10.

niskor voro samlade. Nog gick det runt i
huvudet på de båda gotlänningarna, men
de skulle nog visa, att de inte voro så bort-
komna av sig. De roade sig kungligt, och
den ena överraskningen dök upp efter den
andra. Pengarna rullade och tiden gick. I
all folkträngseln märkte de båda vännerna,
inte, att de kommit åtskilda. Snart var nö-
jesevenemanget slut för kvällen, och där
stod Nicku alldeles ensam bland alla des-
sa främmande människor. Det var emel-
lertid inte annat att göra än att ställa ko-
nan åt det håll han trodde att hotellet låg.

Snart kommer han fram till en gatukors-
ning, där två poliser stå och samtala. Mitt
över en gata står en lång träbock på vilken
står anslaget: »Gatan avstängd för all tra-
fik». Men Nicku, som tycker att han fått
in rätt kurs, frågar löga efter anslag och
anvisningar utan kliver helt enkelt över
stängalet och tänker fortsätta, då poliserna
upptäcka honom och ropa: »Håll an där!
Var tänker ni ta vägen? Ser ni inte, att
gatan är avstängd?» — Nicku, som just inte
är van att bli tillrättavisad, vänder sig om
och säger förnärmat: — »Hoir kalar, er vait
bestämt int vaim ja jár». — »Nej, hur ska
vi kunna veta vem ni äro, svarar en av po-
liserna. — »Va? Känner er int ti mi, Kaup-
arve Nicku, han má den stáure hing-
sten».

Poliserna frågade nu efter namnet på det
hotell, där han bodde, och det beanns, att
det låg alldeles i andra ändan av den gata,
som Nicku tänkt gå. Emellertid var den
framkomlig för fotgängare, och då poliserna
tyckte synd om gubben, läso de honom gå
den närmaste vägen. Nicku hade emellertid
inte gått många steg, förrän han vänder sig
om och säger: »Hoir kalar! Um Salvrén
skudd kum den här vägen, släpp fram han
u. — »Salvrén, va á dá nu fór en jycke?»,
frågade en av poliserna. — »Va? Känner er
int til han heldar, our sockenskráddan?»
Sade och gick.

Nr 3.

Vid en skyttetävling vid Skär i Lärbro
för många år sedan voro bland andra en
hel del skickliga Fåröskyttar närvarande,
vilket resulterade i att den vandringspokal,
som detta år innehafts av Lärbro skytte-
gille, kom i händerna på Fåröborna. Lär-
broborna skulle emellertid efter slutad täv-
ling som sed var bjuda deltagarna på för-
friskningar, och den bägare, som utgjorde
vandringspriset, skulle gå laget runt fylld av
punsch. När så turen kommit till en av
fåröborna, och denne hade druckit en or-
dentlig klunk, vänder han sig om mot en
skytt från Lärbro och säger: »Ei melste ar,
nár er kumar int pa Fåröfen, dá skaltar
vóir ei punsen u hállar háldar raht bránn-
veín ei, fór dá tyckar ja jár malra stárkan-
dr».

Nr 4.

Apotekare Landergren i Slite var på sin
tid en av de första på Gotland, som kunde
åka cykel. Den cykel, som han använde,
bestod av ett mycket lågt hjul framme och
ett litet bak, raka motsatsen till vad man på
den tiden för övrigt brukar se på ett fordon.
En gång gjorde han med denna sin cykel
en utflykt söder till Färö, steg i land i Brú
och fortsatte inåt ön. Snart möter han ett
par infödingar, som med fús i blicken
ta till flykten in i skogen, varvid en av
dem utbrister: »Ná har spáukar kum átt
nu áttu landá, fór han har dá leís hjúll
baks».